

đến tai em về tôi. Chú nói thẳng: "Tôi không giúp anh chi thuê nhà, dọn nhà, sửa sửa ban đầu, làm thủ tục xã hội, tìm trường học là gì?... Thế mà bảo là không giúp đỡ thì tội nghiệp chúng tôi quá!!!" Ý vợ tôi là giúp đỡ tiền bạc, cho xe cộ, cho đủ thủ. Một người bạn thân nói với tôi: "Đến được đây thì có xã hội giúp đỡ, không để cho mình đói, lạnh, cho đi học v.v... là tốt lắm rồi. Bạn bè anh em, ai cũng còn gia đình ở VN được ưu tiên cứu trợ. Đừng giận anh em, bạn bè, tội nghiệp họ."

Thật tâm mà nói, thì bà xã tôi ước mong được cho xe, cho tủ lạnh, cho TV v.v... Tôi an ủi vợ "Nghe nói ở Mỹ, con cái còn phải bỏ tiền ra để mua đồ cũ của cha mẹ nữa là." Vợ tôi không ngớt trách anh em là bỏ lơ chúng tôi tại trại tị nạn qua đến Mỹ. Vừa đúng hai tháng đến Mỹ, tôi nhận được điện tín của chị vợ tôi từ VN đánh qua "Gởi gấp hai ngàn đô-la". Tôi choáng váng. Tiền xã hội chưa đủ đủ thì lấy đâu ra tiền mà gởi. Vợ tôi thúc dục tôi đi mượn anh em bạn bè. Tôi đến anh cả hỏi mượn. Ông rầy tôi "Chú mày dại quá. Tiền đâu mà gửi về hai ngàn, để làm chi? Chú mày tự lo cho gia đình chưa xong thì lấy đâu mà lo cho người khác. Nếu chú mày thiết tha lắm, thì anh sẽ đi mượn ngân hàng giúp, với điều kiện phải trả góp hàng tháng, có tiền lãi." Tôi về nói với vợ, vợ tôi im lặng. Tiếp đến một đứa cháu gái họ xa bên vợ tôi vừa vượt biển đến trại tị nạn, nó viết thư yêu cầu cô chú mỗi tháng gửi cho 50 dollars vì trại tị nạn thiếu thốn và cực lắm. Tôi nói "ừ, em xem có đủ thì gởi cho nó." Vợ tôi giận gào lên "Còn nhiều người đang khổ trong nước mình chưa gởi được mà mỗi tháng nó đòi 50 dollars, làm gì cho hết trong trại tị nạn?". Tôi năn nỉ vợ tôi, gởi cho con cháu 20 đồng, kéo mai một nó trách mình lơ nó. Cuối cùng, chúng tôi bảo lãnh cho con cháu. Đưa về ở chung nhà. Tất nhiên nó phải chia một phần tiền nhà, tiền ăn, vì nó cũng có trợ cấp xã hội. Hai tháng sau con bé bỏ đi nhà khác. Đi đâu nó cũng than là cô chú không giúp đỡ gì cả, mà còn lấy hết tiền của nó. Vợ tôi giận lắm.

Một hôm vợ tôi nói: "Tôi nghiệp anh cả, qua Mỹ đã chín năm mà chưa bao giờ mua được cái quần mới. Có đủ bao nhiêu tiền gởi cho bà con bạn bè đang ở VN. Vợ chồng mình ở VN sống qua thời cộng sản khổ đói cũng nhờ anh ấy." Tử dó, vợ tôi hết trách móc.

(Viết theo lời kể của một bạn thân) P.A.

Nhớ về Quảng Trị (Vĩ tuyến 17)

Tôi ở Cali hiền hòa nắng ấm,
Nhớ về Quảng Trị lịch sử thân yêu.
Con sông Thạch Hãn bóng dáng mỹ miều,
Lung lờ sắc nước với nhiều mộng mơ.
Cầu Bến Hải ai đội ai chở,
Thành Quảng Trị ở thờ quanh hiu.
Quảng Trị đi! Càng nhớ càng thương,
Mùa đông thiếu áo, mùa hè thiếu ăn.
Nhớ thị xã Đông Hà,
Nhớ trận địa Khe Sanh
Nhớ vĩ tuyến mười bảy.
Quảng Trị đi, gió Lào sớm nắng chiều mù
Mùa xuân gió nhẹ cho vữa nhớ thương.
Mùa thu lá rụng ngập đường,
Mùa đông rét mướt, nước tràn đồng quê
Quảng Trị đi! Càng nhớ càng thương,
Biết bao kỷ niệm còn vương vấn lòng.
Ngậm ngùi rời mắt xa trông,
Mịt mù chỉ thấy mênh mông lá sầu.
Trông về non nước Việt Nam,
Xa xôi gởi chút tình thương đậm đà.
Hỡi các chiến sĩ đã hy sinh nơi chiến địa,
Xin gởi lời Tổ Quốc ghi ơn.

T.Q. Lê

